

Laia Marull i Pablo Derqui protagonitzen l'última batalla d'un matrimoni separat a 'La dansa de la venjança', a La Villarroel

L'infern en parella

JUSTO BARRANCO
Barcelona

Un drama. Un thriller. Una batalla campal. En parella. En una parella que acaba de deixar de ser-ho. Els papers ja estan signats, tot ha estat molt civilitzat i, per atzar, es troben una última vegada a la casa que havien compartit. Sarrate assegurava que l'infern són els altres. Ells ho pensen mútuament i literalment de la seva exparella: creuen que la persona que tant van estimar serà un infern per al futur del seu fill. I decidiran no sortir d'aquella casa fins que el rescatin. És *La dansa de la venjança*, una obra de Jordi Casanovas que aterra avui al teatre Villarroel amb dos actors de pes en un duríssim combat escènic: durant una hora i 20 minuts Laia Marull i Pablo Derqui no deixen d'enfrontar-se en un muntatge que el seu autor creu que suposarà una sotragada per al públic.

I és que, explica, "en la trobada té lloc un viatge de tots dos a les parts més fosques de la seva relació, amb muntanyes de rancúnia, de qüestions no resoltes entre

ells". "Un viatge per rescatar aquell fruit en comú dels dos però fent-se molt de mal", subratlla l'autor d'obres com *Ruz-Bárceñas* o la més recent *La jauría* –sobre el cas de *La Manada*–, i que ara torna amb un muntatge, reconeix, molt diferent dels anteriors. A més no el dirigeix ell, sinó Pere Riera, que davant l'abast de la proposta ha trencat la decisió que va prendre fa

últim combat, i que a més han fet present en l'imaginari de l'espectador el tercer personatge, el fill".

"Hi ha hagut assajos en què s'ha produït vida, i no teatre, i ha estat extraordinari", subratlla Riera i, contràriament a l'habitual, diu que espera "que la gent ho passi tan malament com sigui possible. El millor que pot passar és que després de veure l'obra la gent hagi de trucar a l'osteòpata perquè veient-la et vas engarrotant, entres en la tensió i la repercuteixes a l'ossada. És un viatge que és una bola de neu, una allau que va caient pel precipici", remarca.

Casanovas remata que "tot el que passa a l'obra és possible i això la fa terrible. Ens acostem a un, a l'altre, no sabem qui utilitza quina estratègia... I a més Riera ha sabut trobar els moments de llum del passat de la parella i també generar la tensió creixent d'aquest petit malson. Els adults de tant en tant tenim ganes de veure aquestes històries de terror psicològic a l'escenari per sortir i pensar en les nostres històries. I ressituar-nos al món". ●

Pablo Derqui i Laia Marull a *La dansa de la venjança*

anys de no dirigir cap altra obra a banda de les que escrigués ell.

I que a *La dansa de la venjança* ha fet un treball d'orfebreria perquè l'espectador "pugui mirar a través del forat del pany aquests dos ex-amants, exàmics, persones que han compartit una passió molt forta i que s'ha anat degradant, en aquest

'Kingdom' celebra amb ironia el capitalisme i la virilitat al Lliure

J. BARRANCO Barcelona

L'eslògan de l'espectacle no enganya: "El món se'n va a la merda, celebrem-ho". I és una celebració amb moltes bananes i amb King Kong, metàfores de la virilitat, del consumisme i d'un capitalisme insaciable i devorador, però també capaç de reinventar-se davant qualsevol crisi. És *Kingdom*, l'últim muntatge d'un dels grups més internacionals de l'escena catalana, l'Agrupación Señor Serrano. Ja es va poder veure al festival Grec, però dimarts aterra notablement canviat al Teatre Lliure de Montjuïc.

L'Agrupación Señor Serrano utilitza King Kong i les bananes com a metàfora del món actual

Àlex Serrano el defineix com la versió *Kingdom 2.0* i subratlla que l'han pogut provar amb èxit en representacions a Brussel·les, Roma i Olot. L'estructura és similar a la inicial i, com sempre en la companyia, en escena hi ha performers, videocàmeres i cinema fet amb aquestes càmeres en directe.

Però tots els textos han variat, de manera que idees que abans quedaven implícites ara estan subratllades. Serrano creu que al Grec la ironia de la seva proposta no es va acabar d'entendre i va generar "dubtes i polèmiques". Per exemple, en la seva mirada sarcàstica a la masculinitat no quedava clara la crítica interna de la peça a través d'aquells homes parlant d'homes de manera deliberadament incorrecta. "Ara hem subratllat la crítica sense deixar espai per als dubtes: sent encara més incorrectes", assenyala.

L'altra polèmica, recorda Serrano, apareixia quan parlaven del sistema econòmic. La seva apologia del capitalisme és irònica, però mostra el poder del sistema: és un monstre insaciable que no pot parar de devorar i devorar, però cada vegada que cau ressuscita amb més força, i absorbeix un nou model econòmic o una nova manera de fer. Engoleix totes les crítiques, sigui el punk, el Maig del 68, el moviment 11-M, l'ecologisme o el feminisme, i les utilitza, raona el creador. "Ara hem reforçat la idea del sistema capitalista com a gran fagocitador sense alternativa, i juguem amb això obertament. Com que és una festa i no en sortirem, apugem el volum i juguem fort, encara que ens porti a la destrucció", conclou. ●

ÉXITO EN FRANCIA

Lambert WILSON

Kristin SCOTT THOMAS (THE PARTY)

Jules BENCHETRIT

LA CLASE DE PIANO

UNA PELÍCULA DE Ludovic BERNARD

EL DESTINO ESTÁ EN SUS MANOS

con Karidja TOURÉ

RECIBIMOS PRESENTA

LE CERCLE ROUGE

RECITAMOS

2chéma

U

COFFIMAGE 29

CANAL+

france.tv

avalonciné

www.avalon.me

YA EN CINES